No. 2834 Woensdag 31 Maart 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

De Kerkelijke Actie tegen het Moderne Heidendom

Ofschoon we nog steeds niet in het bezit zijn van de Pauselijke encycliek tegen het Moderne heidendom, kunnen we toch als praenotamen de aandacht onze lezers vragen voor het onderwerp, wat we in ons blad van Zaterdag l.l. even hebben aangeroerd in het artikel „De kerkelijke toestanden in Duitsland"

Enkele maanden geleden maakte de Weense „Reichspost" reeds melding van het a.s. verschijnen der encycliek, met de mededeling: dat in de hoogste kerkelijke kringen te Rome de laatste hand werd gelegd aan een grote afweerorganisatie, een „kerkelijke actie tegen het moderne heidendom".

Onder dit begrip „moderne heidendom zouden alle systemen worden saamgevat, welke krachtens hun wereldbeschouwing strijd tegen het Christendom, zoals het ons van Christus zelf komt, voeren, en met name werden daarbij genoemd: bolschewisme, nationaal-socialisme en vrijdenkerij.

In diepste werkelijkheid worden deze drie stelsels, voor zover het hun houding tegenover de ware godsdienst betreft, als volkomen identiek beschouwd, en wordt, met terzijdestelling van specifieke benamingen, welke een bonte verscheidenheid vertonen, van cultuur-bolschewisme gesproken.

De grondslag, waarop al deze systemen opgebouwd zijn, moge verschillen, al naar de valse wijsgerige constructies, welke in bepaalde landen opgeld doen; zij culmineren zonder uitzondering in een bestrijding van het positieve Christendom, zelfs als zij deze laatste term in een program hebben opgenomen. Dan redt men zich uit de moeilijkheid met de verklaring, dat de staat, en niet de Kerk, d.w.z. Christus, heeft uit te maken wat positief Christendom is.

Ontkend wordt geenszins, dat in al die systemen details voorkomen, welke de Christenen eenvoudig, wijl zij ook hun erfdeel zijn, moeten onderschrijven. Elke dwaling is een reactie tegen een dwaling, en veel van hetgeen wij nu als de verschrikkelijkste ketterijen van onze tijd moeten betreuren, is eenvoudig niets anders dan een extreme reactie tegen de niet-beleving van het Christendom door Christenen, die niets van het Christendom begrepen hebben, en er slechts de naam en het uiterlijk van hebben overgehouden, in hun religieus, hun cultureel, hun politiek, hun economisch financieel en sociaal leven. Ontkend wordt ook niet, dat die valse systemen in onderdelen goede elementen hebben bewaard, en door die te accentuëren op bepaalde gebieden veel goeds tot stand brengen.

De strijd tegen die systemen gaat nooit tegen het goede, dat de aanhangers, als individu of als groep, bewerken; maar tegen de systemen, de dwaling in zich, welke het kostbaarste wat de mens bezit: zij godsdienst, de waarheid, de innerlijke vrijheid vernietigen of pogen te vernietigen. De systemen als zodanig deugen niet, hoe zij ook mogen heten; en tegen die systemen, met de grondleggende of daaruit opgeg,roeide levensopvatting en wereldbeschouwing, gaat onze grote, maar onverbiddelijke strijd.

Wij mogen en kunnen gerust toegeven, dat de toestand in het moderne sovjet-Rusland enige malen beter is dan hij onder het tsaristisch regiem ooit geweest is; wij kunnen ronduit erkennen, dat er in Duitsland een tenminste uiterlijke orde en rust heerst, zoals het land sinds jaren, niet meer gekend heeft. Maar daaruit volgt nog allerminst, dat bolschewisme en nationaal-socialisme wijsgerige stelsels zijn, welke onze katholieke instemming kunnen hebben. Tegen de stelsels moeten we vechten en blijven vechten, wijl ze volkomen heidens zijn en daardoor tot de vernietiging van onze geloofsschat, het enige, wat innerlijke waarde bezit, moeten leiden.

Het is dan ook volkomen te begrijpen, dat de Kerk, in haar bestrijding van de dwaling, al deze systemen in één punt, hetwelk zij alle gemeen hebben: het moderne heidendom, samenvat. En de katholieken oproept — zoals zij voortdurend gedaan heeft, en naarmate de gevaren dreigender worden, met steeds groter aandrang zal doen — om zich niet door zelfs de handigst geënsceneerde propaganda te laten verblinden. Het gaat om meer dan tijdelijke goederen, om het Geloof zelf. Dan moge het bolschewisme met bruter geweld, met massamoord werken, het nationaal-socialisme gebruikt verfijnder, geraffineerder methoden, welke voor de godsdienst even noodlottig zijn: het bolschewisme maakt martelaren, het nationaal-socialisme kweekt doelbewust afvalligen. Maar terwijl martelaren steeds het zaad van nieuwe Christendom zijn geweest, heeft het renegatendom de zielen nooit iets anders dan onheil gebracht!

In de strijd van de Kerk tegen het moderne heidendom geldt alleen het geloofsmotief; de Kerk heeft het onvervreemdbare recht, maar tevens de zware plicht de haar door Christus zelf geschonken, geloofsschat ongeschonden, te bewaren en tegen alle aanvallen te verdedigen, zelfs als zij daarvoor hele volken — Engeland ging voor de Kerk verloren omdat Zij aan de heiligheid van het huwelijk vasthield — moet offeren. En het bewijst wel, hoe weinig het Duits nationaal-socialisme van de diepere betekenis der Katholieke Kerk begrijpt, als de Duitse pers naar aanleiding van de encycliek fulminante artikelen publiceren waarin de Kerk, natuurlijk, van het beruchte „politieke katholicisme" beschuldigd wordt, en haar de vermakelijke raad wordt gegeven — alsof dat juist geen „politiek" zou zijn, maar dan een die in de nazi-kraam past — om „zich zonder voorbehoud en van ganser harte achter alle anti-semitische regeringen en organisaties in Europa te stellen.

De Duitse pers heeft vanzelfsprekend op dezelfde wijze thans gereageerd, als toen indertijd bovenstaande aankondiging van genoemd encycliek verscheen in de „Reichspost".

Het officiële orgaan van de Duits-Nat. soc. partij schreef toen:

„Het moet echter wel de meeste verwondering wekken, dat bij deze actie van het Vaticaan niet eens de rode wereldvijand alleen op het program staat, maar dat de door alle Christelijke kringen verwachte afweerstrijd der Katholieke Kerk tegen het bolschewisme verstrengeld wordt met algemene insinuaties en strijdkreten tegen het moderne heidendom. Slechts met de hoogste verbazing kan men deze begrippen in het nieuwe Vaticaanse plan zien opduiken. Het lijkt allerminst het meest geschikte ogenblik om, met het brandende en bloedende Spanje voor ogen, tot verweer tegen Moskou op te roepen, en tegelijkertijd daarmede kwesties van catechismus- en Bijbeluitleg te willen uitmaken. Het gaat op het ogenblik om het geestelijk en nationaal bestaan der Europeese volken. In deze strijd heeft het Vaticaan tot dusverre een scherp geaccentueerde boventijdelijke helderheid getoond. Met het plan van bedoeld actie-comité treedt nu het Vaticaan openlijk als politieke macht naar voren."

Men voelt onmiddellijk, waar hier de waarschijnlijk gewilde verwarring begint: de Duitsers zijn vervaarlijke meesters in vaak licht, soms moeilijk ontwarbaar sofisme. De „Voelk. Beobachter" stelt bolschewisme en modern heidendom — in tegenstelling met hetgeen een niet-politieke, geestelijke macht als de Katholieke Kerk moet doen — op twee volkomen verschillende plannen; redeneert dan van twee uitgangspunten, maar tracht de conclusie te vereenzelvigen.

Ware de Kerk een politieke macht, dan zou zij, al is het een dwaasheid, tussen twee dwalingen kunnen kiezen, zoals we in de politieke wereld om redenen van politiek en eigen belang voortdurend zien geschieden. Maar de Kerk is de opperste Waarheid, en de waarheid kan de dwaling slechts onvoorwaardelijk verwerpen. Als waarheid kan zij niet kiezen tussen de twee wereldbeschouwelijke dwalingen van bolschewisme of nationaal-socialisme. De Kerk moet als draagster en behoedster der Eeuwige Waarheid beide bestrijden. Daarbij is geen compromis mogelijk.

Juist wijl zij niet aan politiek doet, maar zuiver in een geestelijke sfeer leeft, ligt haar weg gebaand open, vrij van de kronkelingen, waarin de politiek zich voortdurend moet wringen.

Uiterlijkheid en Innerlijkheid.

Geen huichelarij maar menselijkheid.

Dat er een God bestaat, veronderstellen we hier nu eens als aangenomen. Velen mogen ook al weinig aan God denken, het aantal mensen, dat in alle oprechtheid overtuigd is, Gods bestaan te moeten ontkennen, is maar heel klein.

Dat we krachtens onze natuur zelf verplicht zijn, dat Opperwezen te dienen is voor iemand die een beetje nadenkt, eveneens duidelijk. Enkel steunend op ons gewone menselijk verstand, zonder een beroep te doen op geloof of openbaring, komen we van zelf tot de overtuiging dat we die God moeten erkennen en dienen.

Nu kan men mensen ontmoeten, die zich op het volgende onjuiste, hoewel van de andere kant toch ook begrijpelijke standpunt stellen: „Zeker, als verstandig denkend mens ben ik tot de overtuiging gekomen van het bestaan van 'n eeuwige en onsterfelijke God en van de plicht om die God, aan Wie ik alles te danken heb wat ik ben en wat ik bezit, te erkennen en te dienen. Maar ik doe dat op mijn eigen manier. Wanneer ik daaraan behoefte gevoel, dan richt ik mij tot die Godheid, welke ik door middel van de geschapen natuur heb leren kennen. Maar ik houd niet van muffe kerken. Ik heb het land aan al die uiterlijkheid en ik word liever niet gezien wanneer ik mijn eerbied aan God betuig. Ik doe dat bij voorkeur op het veld, in het bos of aan de wijde zee. Kortom... ik doe het liever op mijn eentje en net zoals ik dat zelf wil.

Gelijk we reeds opmerkten, kunnen we ons dat standpunt indenken. We hebben zelfs respect voor de goede wil van zo iemand. En we hebben er zelfs heel veel respect voor, wanneer iemand dat op z'n eentje gedurende lange tijd volhoudt.

Maar hiermede willen we volstrekt niet zeggen, dat we het met dat standpunt geheel eens kunnen zijn. Nu moet U niet gaan denken, dat we hier spreken als een soort werf-agent voor een bepaalde kerk en zouden beweren: Kom maar bij ons en dan is alles voor elkaar. Want tussen haakjes willen we hier alvast even opmerken, dat we aan het zuiver uitwendig lidmaatschap van een bepaalde kerk niet de minste waarde hechten, wanneer dat lidmaatschap niet steunt op een inwendige overtuiging.

Daarom willen we proberen logisch te redeneren en uit de gegevens van onze menselijke natuur enkele conclusies te trekken.

Als mens ontdekken we in ons zelf twee heel verschillende en ver uiteenlopende soorten van handelingen.

We kunnen vooreerst allerlei stoffelijke handelingen verrichten. We kunnen lopen, handarbeid verrichten, eten, drinken enz.

Maar evengoed kunnen we bepaalde onstoffelijke handelingen stellen. We kunnen b.v. over iets nadenken, we kunnen iets willen. Dat die verrichtingen van verstand en wil onstoffelijk zijn, is duidelijk. Denken we alleen maar eens even aan de vele „luchtkastelen" die we in ons leven al gebouwd hebben. Die waren toch wel allemaal onstoffelijk!

Wanneer we dus goed bij ons zelf nagaan, dan komen we tot de gevolgtrekking, dat we voor een deel stoffelijk en voor een ander deel onstoffelijk zijn. Welnu, zoals we zijn, zijn we door God gemaakt en hangen we van God af. Zo, gelijk we zijn, hebben we dus ook God te dienen. Onze stoffelijke als onze onstoffelijke handelingen moeten op God gericht zijn. M.a.w., willen we God dienen volgens onze menselijke natuur, en dat is niets anders dan onze plicht, dan moeten we God dienen door inwendige handelingen en door uitwendige handelingen.

Wanneer iemand dus zegt, dat hij God alleen maar „in zijn binnenste" wil eren, dan schiet hij voor een deel in zijn plicht te kort. En bovendien ligt het geheel in onze natuur, om datgene, wat we inwendig gevoelen en denken, ook door een of ander uiterlijke daad naar buiten te manifesteren.

Een voorbeeld zal dit duidelijk maken.

Op vele kustplaatsen, vinden we monumenten opgericht voor de nagedachtenis van de bemanning van de reddingsboten, die in hun edelmoedig pogen om medemensen van de dood te redden, zelf het leven hebben verloren. Dat vindt iedereen geheel natuurlijk en een daad van echt menselijke piëteit. Waarom stellen we ons niet tevreden, met inwendig die helden te respecteren? Wel, eenvoudig omdat we mensen zijn en inwendige gevoelens als natuur-noodzakelijk ook uitwendig doen blijken.

Welnu, precies zo is het ook met onze innerlijke en uiterlijke godsdienst.

Het zou helemaal verkeerd zijn, als onze godsdienst enkel uitwendig was. Dat zou niets anders dan onoprechtheid en huichelarij zijn.

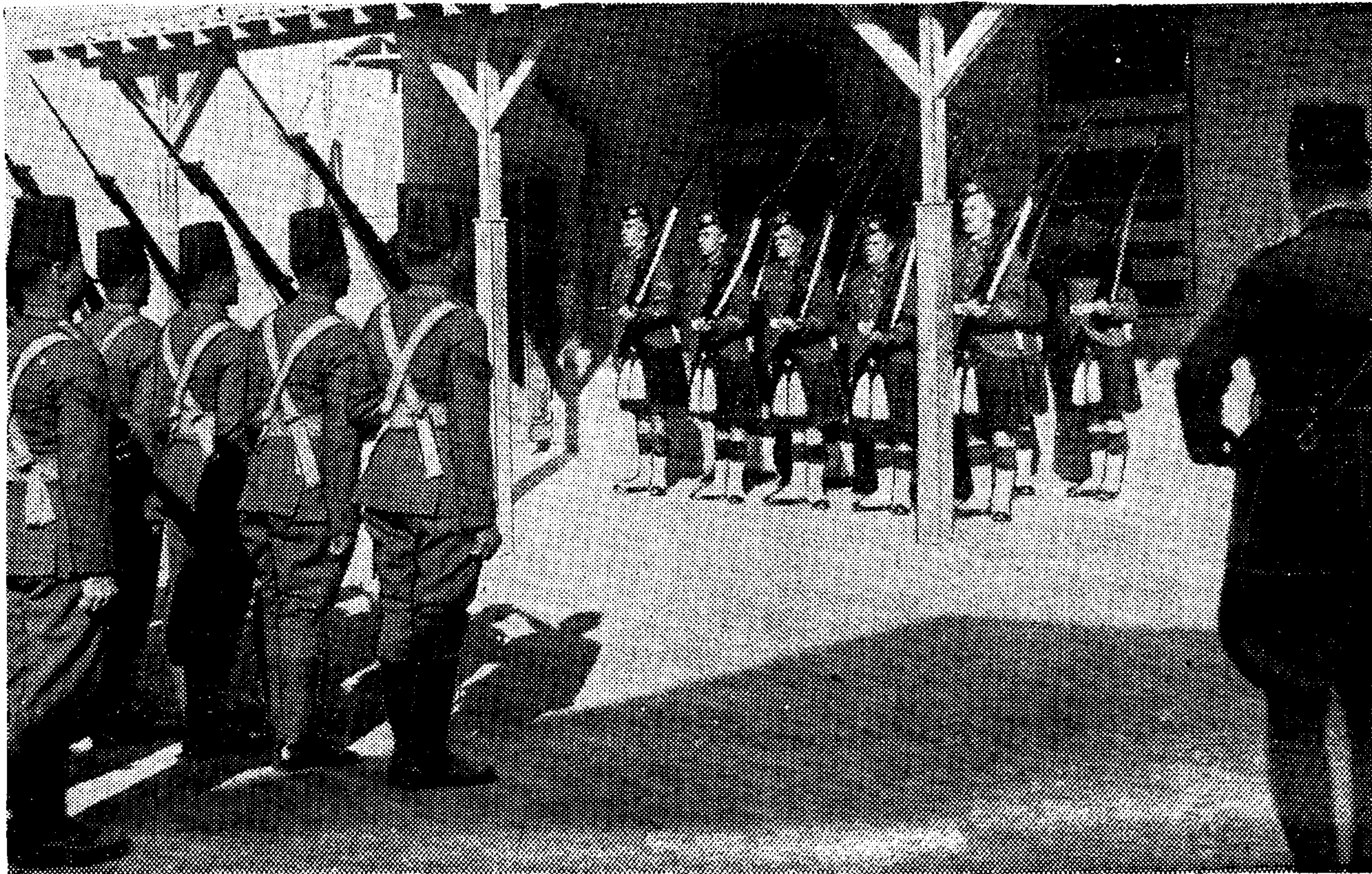
Maar evenzeer is het verkeerd, wanneer onze godsdient enkel inwendig zou zijn. Want ook dit is in strijd met onze menselijke natuur. Echt en geheel menselijk is onze godsdienst, indien hij beide, d.w.z. en uitwendig en inwendig is, en wanneer het uitwendige een getrouwe weerspiegeling is van het inwendige.

Nu moet U niet aankomen met voorbeelden van mensen, die uitwendig heel vroom zijn, die de kerk plat lopen en die toch niet deugen. We geven onmiddellijk toe, dat er inderdaad zulke mensen zijn. Maar wanneer iemand zo doet, dan is hij eenvoudig een huichelaar. En de huichelarij van sommigen doet niets af aan de algemeen-menselijke plicht om God zowel uitwendig als inwendig te dienen.

Ook wanneer iemand zegt: „ik ben liever inwendig goed, dan zo'n ellendige huichelaar," kunnen we hem terstond gelijk geven. Maar wanneer iemand inwendig is, wat hij moet zijn, dan heeft hij bovendien nog de plicht om ook uiterlijk zijn godsdienst te beleven.

Huichelarij is en blijft altijd iets afkeurenswaardig. Doch wat onze eigen menselijke natuur ons leert en van ons vraagt is dan ook geen huichelarij of geveinsdheid maar een godsverering die uitwendig getrouw weergeeft, wat er inwendig leeft.

Dan eerst stellen we ons gehele menszijn in dienst van Hem, Die het al geschapen heeft.

ANGLO-EGYPTISHE „CHANGE-OVER". Als gevolg van de jongste Anglo-Egyptisch verdrag, namen de Egyptische troepen onlangs de zorg van het munitiedepot te Citadelle in Cairo, dat eerst door Engelse troepen bewaakt werd.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

De Paasdagen zijn in politiek opzicht ook al niet anders geweest als de andere. Het Paasfeest heeft de internationale toestand niet erg beinvloed: tenzij dan particulier verschillende Kamers op reces, verschillende diplomaten op verlof waren.

Zelfs de leden van de non-interventie-commissie, naar wier effectieve daden men met zoveel verlangen uitziet, zijn niet in Londen gebleven.

De Voorzitter van de technische non-interventie subcommissie Vice Admiraal van Dulm was in den Haag en verklaarde daar in een persgesprek, dat het begrijpelijk is dat men ongeduldig wordt omtrent de daadwerkelijke non-interventie overeenkomst, doch de voorbereidingen die getroffen moeten worden zijn zeer uitgebreid. Op de kantoren van de non-interventie commissie wordt zeer hard gewerkt en men arbeidt aan het gereedmaken van alle voorbereidselen, teneinde zo spoedig mogelijk met de controle te kunnen beginnen. De uitwerking van het controle-plan wordt geheel door de subcommissie waarvan vice admiraal van Dulm voorzitter is, uitgewerkt. De grote non-interventie commissie neemt de politieke besluiten. Verder vernamen we dat de Nederlander, Kolonel Akkerman van het corps mariniers benoemd is tot administrateur van de non-interventie sub commissie. Deze functionaris wordt te Lissabon gestationeerd. De oud-kolonel van de mariniers, de Heer Oele, werd belast met het toezicht op de Frans-Spaanse grens. De controle van de Portugees-Spaanse grens valt buiten de competentie van de board daar deze geregeld is door een overeenkomst tussen Engeland en Portugal.

Erg gemakkelijk zullen deze heren het niet krijgen, in 't bijzonder Kolonel Oele aan de Spaans-Franse grens. Want dezer dagen maakte de correspondent van het blad Action Française te Perpignan, met cijfers klaar, hoe daar nog steeds grote wapenvoorraden over de Franse grens gaan, schijnbaar met toestemming van de Franse autoriteiten.

Verder heeft nog de Valenciaregering aan Engeland medegedeeld, dat zij meent, dat het tot de souvereiniteitsrechten hoort, oorlogsmateriaal te kopen waar zij dat wil.

Verder hebben we reeds in een vorig overzicht gesproken over de houding van Mussolini in zake de vrijwilligers. Maar na een bezoek dezer dagen van de Engelse gezant te Rome heeft de Duce toch

Surinaamse Schetsen.

DE GEK.

Drie uur in de ochtend.

Een goud beschenen rivier, een klein korjaaltje dat heendrijft...

Zacht draait het bootje de donkerte in van een kreek... langzaam... heel voorzichtig...

Onder een grote boom door, die laag overhangt... tussen wat rotte sluispalen... dan bomt het boegje tegen de wal.

Een wolk van muskieten die zoemt en gonst. Daartussen drie mannen die zich uit het bootje werken. Dan klimmen ze tegen de oude sluispalen naar een open grasland omhoog.

Even is het stil. Eén doet een slag naar een zwerm muskieten. Een beetje woordengebrom. Dan lopen ze door het kniehoge gras. Bij ieder hangt achteloos een jachtgeweer over de rug.

Hol klinken de zware schoenen nu over een half vergaan brugje. Daar wazigt uit de fijne mist een huisje, grauw en grijs; er keffen honden... Angstig keffend en jankend kruipen ze weg.

De drie staan voor het krotje; er wipt een lichtje aan binnen. De oranje schijn perst zich door alle gaatjes en reten naar buiten. Heel even piept er een raampje open, dan een blij gegrom dat van binnen komt.

Een vierkant hok. Een grote, ruwe tafel. Een stoel zonder leuning. Vier lege kisten. Een klein plankje tegen de muur met oude kranten, bruin van ouderdom.

Op tafel het olielampje, een goor klokje, een drinkmok, een mes, wat vergeelde tijdschriften.

Allen zitten; kisten genoeg.

Hij ook; klein en mager; uitgedroogd. Hij zit daar met de armen op tafel; een dun hemd dat een smalle borst half open laat, twee puntige schouders. Daarboven een gezicht met scherpe jukbeenderen; één luimkering van blijheid. Het haar grijst al...

Hij praat en vertelt, geniet en vraagt. Vraagt alles over de grote wereld, die zo helemaal langs en voorbij hem vliegt. Niet voor niks ligt het huis niet aan de grote rivier. Hij merkt het niet eens als de rivierboot hier wekelijks langs komt. Praat over Paramaribo, heeft hier nog gezichten op, die er al lang niet meer zijn. Lacht dan wat verlegen; ja, hij is er ook in geen jaren meer geweest. Vertelt dan over zijn grond, niet van hem hoor! Of beter over zijn water; een verlaten, ondergelopen plantage. Van zijn visvangst en regens, regens die soms zo lastig kunnen zijn. Van zijn netten en netjes die scheuren aan het dode hout. Geeft af op zijn twee Brits-Indiërs, zijn helpers en knechten die vis moeten verkopen in Paramaribo.

Wat? Of de jagers kans hebben straks? Nou vast en zeker! Bosdoksen „achter" genoeg.

En dan begint hij over de stropers. Mensen die alles weghalen en het nog moeilijker maken dan het al is. Gewetenloos gewoon. Daar moest een einde aan komen. Zo hadden ze een half jaar geleden zijn korjaaltje weggehaald. Enfin hij gebruikte het haast nooit, maar toch...

Het gore klokje tikt driftig naar half vijf. Kent ook nu weer geen erbarming. Tékt dan met een schor kretsje het eind.

De drie staan op, hebben de geweren al om, zeggen dank. Ze schuiven de deur uit; de gouden mist in: naar de achterdam.

Het gele licht lost zich op in het wit van de nieuwe dag. De fijne mist scheurt in lange slierten uiteen, die worden uitgerekt; lang en smal. Ze blijven nog wat hangen als witte linten over een groen fluweel tapijt. Het lange gras buigt zich diep onder de milliarden dauwdruppels. Alles heeft een witte weerschijn. De maan is verbleekt tot een geel vlekje in de helderheid. Hoog, als een zwarte stip, vliegt een bosdoks over; nog twee. Een scherpe schreeuw van de Krow-Krow die de stilte in tweeën snijdt.

Een klein mannetje loopt door het hoge, natte gras. Enkele honden volgen. Een oude khaki-broek zuigt zich vast aan zijn dunne benen. De blote voeten kleffen pappig op de zachte grond. Op een smalle, scherpe schouder draagt hij een opgerold visnet.

Zo gaat hij door zijn wereldje. Voelt zich blij, gelukkig vandaag, weet dat zijn gasten „achter" zijn.

Het voetpaadje wringt zich door laag hout een weg naar een oude looshens. Het loopt tegen de sloot. Hoge bomen staan hier, veel dode takken liggen in het water en op de kant, veel en dik kroos.

Het mannetje staat tot zijn middel in de massa; zoekt de open plekken. Later komen zijn helpers wel. De hondjes snuffelen in het wied.

Fel schiet de hitte op het hoge, rechte gras, klaar helder is alles. De deur van het huisje staat ver open. Er zit een grijzend mannetje op de drempel, één voet opgetrokken. Hij wacht en tuurt. Drie stippen in de wijdte die naderen...

De stippen groeien uit tot vlekken; langzaam. De vlekken worden mensen; klein en smal; dan breed en groot. De zon steekt en boort. Fel!

Moe, vuil, vol modder; zo komen ze. Houden stil, gooien alles af. Laten zich dan neervallen op de planken vloer in de kleine kamer. Zwelgen water; brommen nu en dan.

Het korjaaltje werkt zich het kreekje uit, langs de rotte sluispalen... onder de grote boom door... de wijde rivier op...

Een mannetje dat terugkomt van de kreek; het paadje door het grasland... het vergane brugje... het krot met de hond.

In het korjaaltje wat lachend gepraat.

„Halve gek van een vent".

„Ja, zijn vader moet ergens in de Commewijne, lang geleden, een grote koffieplantage gehad hebben."

„Ha, ha! Stapel! Sommigen zeggen..."

De dode doksen liggen te stijven in de zon voor in het bootje.

Eén kijkt er met een groot-open glazig oog treiterend naar de helle zon omhoog.

Jacques Smeulders

Steunt het Apostolaat ter Zee.

wat ingebonden en zou zelfs beloofd hebben dat het verder zenden van vrijwilligers uit Italie spoedig op zal houden en zelfs besprekingen te willen openen over het terugroepen van de thans aanwezige vrijwilligers.

Ook in Spanje is het gedurende de Paasdagen geen vrede geweest.

Wel zijn in de Goede Week in het gebied der nationalisten overal de bekende processies gehouden, wat in jaren niet meer geschied was: ook in Toledo, waar gedurende de plechtigheid regeringsvliegtuigen over de stad vlogen, maar die toch gelovigen ongestoord lieten.

Doch aan de fronten is men blijven strijden zowel te land, ter zee en in de lucht: o.a. is door de regeringsvliegtuigen Saragosa gebombardeerd en vielen er treffers op het hoofdkwartier der Nationalisten en op de chemische fabriek, die sinds de burgeroorlog dag en nacht aan het werk is.

Ofschoon er geen beslissende gevechten hebben plaats gehad, worden we toch steeds versterkt in onze mening dat de nationalisten niet meer aan de winnende zijde zijn.

Nog erger is het bericht, dat er deze dagen een samenzwering is ontdekt in het Nationalistische Kamp, waarbij de bedoeling voorzat achter het front een gewapende opstand te ontketenen. En blijkbaar had men een gunstig terrein daarvoor gevonden in Estremadura en Andaluzië, waar de boeren zelfs een guerrilla zijn begonnen tegen Franco's troepen.

Wanneer dit bericht waar is, ziet het er allesbehalve gunstig uit voor Franco.

Nu is van de andere zijde het ook niet alles pais en vree. In Catalonie zijn thans ernstige regeringsmoeilijkheden en wil Companys een front vormen, dat zich geheel afgescheiden zal houden van de Valenciaregering.

De kerkelijke paasviering in Duitsland stond in het teken van de Kerkstrijd.

De bisschoppen Preysing van Berlijn en Faulhaber van Munchen, bespraken beiden in de hoogmis de contractbreuk van de Duitse regering en hoe de Duitse regering nog steeds het antwoord schuldig gebleven was op de encycliek van Z. H. de Paus. Een rondschrijven van de bisschoppen aan de gelovigen werd door de politie in beslag genomen.

Merkwaardig in verband hiermede zijn de pogingen welke door interviews in de Duitse pers, o.a. het Berliner Tageblatt, gedaan worden, omtrent het internationale verkeer onder de volkeren.

Een der vele begoochelingen, waaraan de staatslieden onzer dagen, zich schijnen over te geven is wel, dat de volken in het internationale verkeer met elkaar zouden kunnen omgaan, onverschillig welke binnenlandse toestanden er bij hen heersen.

Wij voor ons geloven, dat de politici altijd nog veel te verstandig zijn om dit zelf ook maar een ogenblik te geloven. Maar het is ongetwijfeld een prachtvondst om de lui zoet te houden en een soort internationaal gemeenschapsleven te handhaven, dat altijd nog iets beter lijkt dan open oorlog of elkaar op elk gebied, ook dat van de handel, volstrekt negeren.

Deze begoocheling lijkt bedacht door een man, die lange tijd woonde in een straat, waar allerlei lastige en wonderlijke families thuis waren. Bij de familie A smeten mijnheer en mevrouw elkaar zo nu en dan de trap af, bij de familie, B hadden de broers de gewoonte elkaar om de kleinste kleinigheid op zolder met messen na te zitten, bij de familie C haalden de meisjes elkaar dan met de nagels het gezicht open, bij de familie D aten de kinderen uit de schalen met overslaan van hun bordjes, bij de familie F werd gemeenschappelijk gebeden, bij de familie G juist iedereen, die bidden wou, door het raam de straat opgeslagen, bij de familie H... enfin, vult U zelf maar verder in.

Indien nu iemand zou durven beweren, dat al die wonderlijke families in die wonderlijke straat heel best met elkaar in hun dagelijks leven zouden kunnen verkeren — zelfs visites bij elkaar maken — en dat de hartelijkheid in de gewone omgang in het geheel niet behoefde te lijden onder de zo verschillende levenshoudingen en gewoontes der diverse families, zou men allicht aan zijn geestvermogens gaan twijfelen.

De eis dat al die families, de ordentelijke en de niet-ordentelijke, met elkaar behoorden om te gaan net alsof ze nog nooit iets van elkaars huiselijke omstandigheden gehoord hadden, zou door geen verstandig mens aanvaardbaar worden geacht.

Men zou in die straat zelfs zijn kinderen nog niet buiten durven laten spelen en ze zoveel mogelijk binnenhouden, totdat men een ander huis in een andere straat had gevonden en heel in de vroegte zo stiekum mogelijk verhuisd was, zonder aan iemand van de oude buren het nieuwe adres op te geven.

Nu kunnen de volken, helaas, niet verhuizen naar andere planeten — jammer genoeg want hetzelfde ogenblik, dat dit mogelijk werd, zou het ongetwijfeld welhaast in alle landen verkoping, althans inpakking, zijn. Een planeet zonder Duitsers zou voor velen een paradijs lijken, anderen moesten weer een planeet zonder Joden, Japanners, Italianen, Spanjaarden, Fransen of Russen hebben.

Dat allemaal vooral ook vanwege de binnenlandse toestanden, welke die volken zich menen te mogen veroorloven en die — wat volstrekt onloochenbaar is! — een zeer sterke invloed hebben op de buitenlandse verhoudingen. Hoe kan men nu bijv. van volken die nog aan het Christendom hechten, bij mogelijkheid vergen, dat zij met een rood en wettig Spanje, dat zeventienduizend leden van de geestelijke stand vermoordde en twintigduizend godshuizen en kloosters verbrandde, omgaan alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Om maar te zwijgen van Russen en Mexicanen!

Wie loochent dat de binnenlandse verhoudingen los gedacht kunnen worden van de buitenlandse, is of een leugenaar of een diplomaat. De politici houden het natuurlijk met de diplomaat, niet met de leugenaar!

BUITENLAND.

Ludendorff aan het woord.

Priestertriumf in Holland.

In het jongste nummer van Ludendorff's halfmaandelijks tijdschrift „Am heiligen Quel Kraft" (nr. 21 van 5 Febr. 1937 blz. 832) komt onder het opschrift „Priestertriumf in Holland" een artikel voor waarvan de aanhef luidt als volgt:

„In Holland wordt in de laatste tijd van zeer bepaalde zijde een Hetze-campagne gevoerd tegen Generaal en Mevrouw Dr. Ludendorff. Iedereen die weet welke rol de Protestants-Calvinistische geestelijkheid sedert de vrijheidsoorlog van de Nederlanders tegen Rome in dit land gespeeld heeft, is daarover niet verwonderd. Hij kent ook de barbaarse middelen, waarvan de Predikanten zich bedienden; ook de beestachtige moord op de Gebroeders Jan en Cornelis de Wit waardoor de geschiedenis der Nederlanden voor eeuwig is geschandvlekt, moet daartoe gerekend worden."

Zo is verder het hele artikel dat bijna acht bladzijden tekst beslaat een aaneenschakeling van onjuistheden waarover men beter eens kan lachen dan ze al te ernstig op te nemen.

HET MODERNE HEIDENDOM IN DUITSLAND.

Een vraaggesprek met Graaf von Reventlow.

Op godsdienstig gebied is Duitsland op het ogenblik aan de grootste verwarring ten prooi. De geest van het moderne heidendom, dat de Tien Geboden heeft afgeschaft en alleen nog een weinig burgerlijk fatsoen heeft overgelaten, veroorzaakt een massa-afval, ook onder die katholieken die reeds lang slechts tot het lichaam der Kerk behoorden.

In onderstaand vraaggesprek wordt een helder licht geworpen op de geestesverwarring die de Duitse Geloofsbeweging heeft gesticht.

Wat er met de Protestantse Kerk gaat gebeuren? Zal er 'n eenheid tot stand komen of zal de ontbinding zich nog verder voltrekken? Voor Rijksbisschop Müller bestaat er geen vraagstuk meer. Hij heeft korte metten gemaakt en meent een beslissende overwinning te hebben behaald door de voltooiing van een uitwendige organisatie: de rest, dat wil zeggen, de innerlijke eenheid, dat is slechts kinderspel. Dit optimisme wordt echter allesbehalve gedeeld door diegene die de mening hebben kunnen beluisteren van de leden van het Confessionele Front, die bezield zijn door een prachtige geest van saamhorigheid.

Verbergt de verzekering van Rijksbisschop Müller juist niet een grote bezorgdheid. Zijn vrienden bevestigen dat zijn houding als van een overwinnaar is, die de laatste tegenstand van de vijand absoluut gebroken heeft. Maar men staat weer heel sceptisch tegenover deze bewering als men verneemt dat de gelovigen in zeer grote getale uit de Rijkskerk treden, om naar de tegenstander over te lopen of zelfs een Nood-gemeente te stichten. De situatie waarin het Protestantisme zich thans in Duitsland bevindt, is allesbehalve opgeklaard, en zeer velen zijn de mening toegedaan dat het ogenblik waarop de uiterlijke eenheid, tot stand kwam tevens ook het uur van haar definitieve ontbinding was geslagen.

Ik wilde graag over de positie van het Duitse Protestantisme eens de mening vernemen van een heel onafhankelijk iemand die zijn oordeel niet onder stoelen of banken steekt: daarom ben ik naar graaf Reventlow in Potsdam gegaan. Hem meer onafhankelijk man en een meer originele persoonlijkheid kan men zich niet uitdenken. Zijn villa in de Weinmeisterstrasze is compleet een boekenhuis; overal in de vestibule, in de gang, in alle kamers, op de schoorsteen, op tafel, op de stoelen, overal liggen boeken als moesten ze voor projectielen dienen. Er vertrekt zich geen spier van zijn gezicht, zijn stem is eentonig als de regen die daarbuiten neervalt: zijn blik staart in de verte. Men zou zeggen dat deze man een ondoordringbaar masker draagt, waarachter een massa onstuimige gedachten bruisen.

Reeds vanaf de aanvang van het gesprek heeft de Graaf me geheel en al voor zich ingenomen, ofschoon ik me toch bewust ben dat hij niets kan zeggen zonder tegelijkertijd rechter en rechter te zijn. Want Graaf von Reventlow heeft zelf een godsdienst gesticht met Prof. Hauer uit Tübingen. Dat is op zich zelf reeds een verdacht gezelschap. De graaf zal me dus iets vertellen over de Duitse Geloofsbeweging.

— Wij hebben ons los gemaakt van het Christendom, dat wij totaal verwerpen. Wij hebben geen enkel dogma: wij willen er zelfs geen hebben. Onze beweging steunt op een idealistische wereldschouwing in de geest van Kant die gezegd heeft dat de wereld niet in overeenstemming is met de werkelijkheid.

— U bent dus een heiden, dus tegen God!

— Ik weiger om te geloven dat God zich uitsluitend openbaart in het Christendom: wij zijn geen godlozen. Wij zijn geen aanbidders van Wodan, laat dat vooral goed uitkomen. Wij verklaren geen oorlog aan de Christenen: wij streven er naar om de duizenden mensen die onverschillig zijn geworden tegenover het Christendom weer samen te brengen.

— Maar waarin bestaat Uwe beweging dan practisch?

— Wij zijn van mening dat het leven op deze wereld niet het beeld geeft van de werkelijkheid. Hetgeen wij zien en als de wereld beschouwen is een beeld dat door onze zintuigen wordt waargenomen, maar wij hebben geen enkele reden om te geloven dat zulks ook in overeenstemming is met de werkelijkheid..

— Als ik goed begrijp, dan heeft U niet genoeg aan vijf zintuigen.

— Zeker, er kunnen nog veel meer andere zintuigen zijn en achter de dingen zit nog heel wat verborgen...

— Wat heeft U op gebied van organisatie tot stand gebracht?

— Onze beweging dateert van de maand Augustus 1933. Onze successen waren enorm: vooral onder de jeugd hebben we grote aanhang gekregen. Het kwam er voor ons op aan om invloed te krijgen op de leden van de Vrijdenkersorganisaties die ontbonden zijn en die aan zich zelf overgelaten groot gevaar liepen om een prooi te worden van het meest groffe materialisme. Wat dit betreft hebben wij de kerken absoluut geen concurrentie aangedaan, omdat deze jonge mensen toch reeds lang de kerk de rug toe hadden gekeerd.

— Maken de kerken dan geen moeilijkheden?

— Alleen de Protestantse kerk heeft door haar leiders aan de regering gevraagd om maatregelen tegen ons te nemen. Men heeft zelfs aan de autoriteiten gevraagd om de staatsambtenaren die lid van onze beweging zijn ontslag te geven! Gelukkig dat er een besluit is van Rudolf Hess waarbij in heel Duitsland vrijheid van geweten wordt geproclameerd.

— Zeker, maar Frederik III had toch reeds verklaard dat „iedereen op zijn manier met de eeuwigheid een schikking kon treffen!"

— Dat was voor Pruisen, niet voor heel Duitsland. Ons doel is het om door de staat op voet van gelijkheid te worden behandeld met de andere kerken, zodat we ook onze eigen scholen zouden moeten krijgen.

— Maar wat is nu het karakteristieke kenmerk van uw beweging?

Wordt er een eredienst gecelebreerd? Zo ja, op welke wijze?

— Wij zoeken nog naar onze formulering.

— Aanbidding van de natuur?

— Ja, maar niet overdreven? Wij beweren niet, dat God identiek is met de natuur. Wij hebben geen leerstellingen, geen zinnebeelden: de tijd van symbolen is voorbij. Van katholiek standpunt uit zijn wij heidenen. Maar wij geloven in iets en voor ons is dat „iets" God, de naam dat doet er minder toe...

— Met de corporaties die ons hun instemming hebben betuigd hebben we meer dan anderhalf millioen leden en onze beweging groeit.

— Dus de Duitse geloofsbeweging bestaat reeds vier jaar: duizenden hebben zich onder uwe banieren geschaard, zonder dat men juist omlijnd kan omschrijven wat deze beweging feitelijk vertegenwoordigt.

— Onze beweging is gebaseerd op een bovenzinnelijke wereldbeschouwing en niet op een materialistische opvatting. Voor ons is de wereld niet de werkelijkheid. Voor ons is de innerlijke en de uiterlijke mens even ver van elkaar verwijderd als de hemel van de aarde.

— In welke verhouding staat U tot de katholieke Kerk?

— Er zijn duizenden katholieken die ons niet onwillend bejegenen, daar onze groei toch meestal afkomstig is uit kringen van afvallige Protestanten. Een katholiek priester heeft me dezer dagen gezegd, dat wij een Karls-bad-kuur doormaken en dat dat wij vroeg of laat tot wel eens zullen terugkeren tot het Katholicisme. Wij zullen dus onze eigen weg gaan en maar zien hoe het loopt!"

Dat zijn de verklaringen van Graaf von Reventlow. Misschien is juist deze geheimzinnige sfeer de grote attractie van deze nieuwe godsdienst, die het leven als een leugen beschouwt, waarin de mensen bij een lege haard zitten te luisteren naar wat de stem van hun binnenste te zeggen heeft.

Het communisme in Japan.

Het Marxisme slaapt, maar sterft niet. Tengevolge van de economische crisis waaronder de bevolking gebukt gaat, staat Japan thans bloot aan een nieuwe besmetting. Het is een publiek geheim, dat de toestand der industrie-arbeiders geenszins zó is, als deze dappere, betrouwbare werkers zouden verdienen; de kleine Japanse boer is zo arm, dat iedere vergelijking met het Europese proletariaat te kort schiet. De Regering is zich blijkbaar zeer goed bewust van de gevaren die uit deze toestand kunnen voortspruiten.

Ook de nabijheid van Sovjet-Rusland vormt een bron van gevaren. Korea en Mandschoerije staan reeds tientallen jaren bloot aan de propaganda der Russische communisten. In China heeft het Communisme ondanks de krachtige campagne van Tschang-Kai-Tschek steeds meer aanhangers gevonden. Op het ogenblik is ongeveer het zesde gedeelte van het voormalige Hemelse Rijk in zelfstandige, onafhankelijke Sovjet-staten verdeeld.

Door deze toestanden in het Verre Oosten krijgt de strijd die Japan tegen het Communisme voert, ook een internationale betekenis.

EEN DRAMA IN DE GEPOE-GEVANGENIS.

Bloedige bladzijde uit de geschiedenis der Russische revolutie.

De terechtstelling van acht priesters.

Kil sijpelt een dichte najaarsregen op het donkere binnenplein van het concentratiekamp.

Gehuld in een lange, zware soldatenmantel verschijnt de commandant van de bewakingsdienst. Zijn zware laarzen planten zich in de slijkmassa, zijn bontkraag kleeft van de regen.

Plots buldert hij ruw een bevel, en even later komen honderden vermagerde, uitgeteerde figuren uit de barakken te voorschijn. Allen zien verwonderd rond. Het is geen gewoon appel, de avondcontrole vindt altijd veel later plaats.

In hun versleten, uitgerafelde kleding, bijna allen barrevoets, worden deze onschuldige „misdadigers" in een carré opgesteld. Er wordt geen woord gesproken.

Een gespannen stilzwijgen heerst er; enkelen sidderen, anderen bijten izch op de lippen. Wat zal er gebeuren? Er is toch niets bijzonders voorgevallen, behalve dat gisteren twee vluchtelingen gedood en een derde gewond werden. Maar dat komt zo vaak voor in dit verre kamp aan het Baikalmeer.

Bevend van koude staan de slachtoffers daar, de kleren doornat van de regen, die onophoudelijk neerdreinst.

Maar niemand durft zich te bewegen. Dat duurt zo bijna een uur.

Eindelijk komen er enkele soldaten. Aan hun hoofd bevindt zich weer de commandant, een Letlander met onbetrouwbaar uiterlijk, verder enkele gewapende kampbewakers, ook gevangenen, maar geen „politieke", dus moordenaars, dieven enz.

Verder nog enkele gewapende personen, die een soort lijfwacht van de Gepoe-beambten vormen en die meestal ook de executies moeten uitvoeren. De woest uitziende mannen begeven zich naar het carré.

„Geeft acht! De kameraad-commandant leest een verordening voor!" schreeuwt een der soldaten.

De gevangenen staan als versteend. Zo iets is nog nooit gebeurd, er moest toch wel iets bijzonders zijn voorgevallen.

De commandant trekt een vel papier uit zijn soldatenjas. Hij begint luid te lezen:

„Overeenkomstig de uitspraak van de kamprechter zijn de volgende gevangenen: de priesters Peter Wosnesnensk, Nestor Bogoluboff en de voormalige monniken (dan volgen de namen) wegens contra-revolutionnaire actie en godsdienstige propaganda in het kamp, tot de dood door de kogel veroordeeld.

De commandant wacht even en veegt met de rug van zijn hand een droppel van zijn neus. Dan, scherp de gevangenen aanziende, spreekt hij langzaam tergend, met een innig leedvermaak in zijn stem: „Het vonnis zal in tegenwoordigheid van alle gevangenen worden voltrokken."

Weer even stilte.

„Ik kan hier nog aan toevoegen" krast de valse stem verder, „dat iedere godsdienstige uiting als luidop bidden, kruistekens maken enz. voortaan ook met de dood worden gestraft. Onthoudt dat, kapitalistisch gespuis. Ge zijt hier bij de Gepoe, en niet thuis, laat die flauwe kul dus achterwege!

Het zal je wel eens duidelijk worden, dat godsdienst opium voor het volk is, en door de kapitalistische wereld slechts is uitgedacht, om het proletariaat te bedriegen.

Versta je dat, kapitalistische parasieten?"

Het zwijgen van de ongelukkigen is het enige antwoord.

Dan tot het executie-peleton: „Maak plaats aan de muur."

Het carré wordt verplaatst, een deel van de muur komt vrij.

„Haal de veroordeelden!"

Twee soldaten ijlen naar de poort. Moedeloos daalt de fijne regen. Als een loodzwaar kleed drukt de sombere hemel neer op honderden, die sidderend afwachten, wat zich voltrekken gaat. Allen hebben het begrepen!

De voeten zijn weggezonken in het slijk. Mopperend schudt de commandant de regendruppels van zijn kapotjas als een grommende hond, die uit het water komt...

Door de ijzige stilte klinkt plots een snik. De commandant ziet op...

Ergens knarst een grendel. Even later verschijnt een droevige processie.

Acht martelaren in hun zwart gewaad, omsingeld door hun beulen begeven zich naar de vrijgemaakte muur. De eerste geestelijke, een oude grijsaard, struikelt voortdurend. Moeizaam sleept hij zich voort. Zijn lippen prevelen een gebed...

Star en bleek zijn de magere gezichten der ter dood veroordeelden. Maar een zalige tevredenheid en rust spreekt uit hun matte ogen.

Langzaam nadert de stoet de plaats, waar de laatste levensstrijd gaat gestreden worden.

Dan wordt het carré zo geplaatst, dat een ieder met het gelaat naar de muur is gekeerd.

„Laat ons bidden broeders" klinkt plotseling de stem van de grijsaard.

„Bedenk, dat ook Christus...

„Hou je mond, oude boef!" schreeuwt woedend de commandant. „Hiernamaals kun je kletsen, maar hier houdt je in ieder geval je mond!"

Dan tot de soldaten: „Geeft acht!"

De zwarte gestalten staan stijf tegen de muur. Hun bleke gezichten ten hemel geheven. De ijzeren handboeien rinkelen even.

„In de aanslag het geweer..." Drie, vier seconden van afgrijselijke stilte, dan het beslissende bevel: „Vuur!"

Het salvo verscheurt de starre stilte, vier, vijfmaal wordt het dof door de muren van de gebouwen herhaald...

Vijf slachtoffers zakken ineen, nog staan er drie, slechts gewond maar gelaten.

„Maak 't kort", riep een van hen.

„Maak je niet dik, je komt ook aan de beurt" spot een der soldaten. Een kort commando, nu vallen ook de laatste drie.

Nog liggen enkelen op de grond hartverscheurend te kermen, zich wentelend in het slijk, dat rood gekleurd wordt.

In de doodse stilte hoort men een gebed prevelen: Jezus Christus, verlaat mij niet."

„U wordt vergeven...

„Onze Vader..."

„Lamme stommelingen, kun je nog niet schieten!" buldert de commandant.

„Maak er een eind aan bij die langharige!" En het voorbeeld gevend gaat hij met zijn dienstrevolver in de hand naar een der zwaargetroffenen. De Gepoe-soldaten volgen hem.

Dan zetten zij de loop van het geweer op de hoofden der martelaren. Schoten volgen elkaar op. Zelfs de reeds gestorvenen worden niet ontzien.

De honderden gevangenen staan daar, verstomd, met opengesperde ogen, vervuld van afgrijzen.

Alle patronen worden verschoten, dan beveelt de commandant: „Breng de lijken weg!"

En dan tot de gevangenen: „Compagnie-gewijze naar de barakken!"

Meer schim nog dan mensen verdwijnt de ene ongelukkige na de andere in de krotten, gebroken, versuft...

Ook de soldaten trekken af. Hun laarzen zuigen in de modder. Stampvoetend en vloekend gaan ze het verwarmd dienstlokaal binnen. Oneindig triestig daalt de regen neer op de binnenplaats en de glimmende asfalt-daken der barakken...

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen VAN "De Curaçaose Voetbalbond."

C.V.B.-COMMISIES.

Commssie van Beroep

A. J. Maduro
A. de Wolf
W. Roerhorst
R. G. Goeloe
J. C. Quast

Financiële Commissie

V. Naar
L. Willems
H. S. Weber
S. A. Evertsz
E. Esser
(plaatsvervangende leden):
E. Minguel
R. Willems

Strafcommissie.

G. M. Beltram
G. P. Meurs
S. A. Evertsz
W. Mac Leod
H. M. Henriquez

Spelregel- en Protest Commissie

L. H. Faverey
A. J. Maduro
A. van den Berg
S. A. Evertsz
G. M. Beltram
L. Faverey
S. A. Evertsz
G. P. Meurs
H. A. Maduro
H. Royer

Reglement Commissie

H. A. Maduro
J. M. Pietersz
L. Faverey

Scheidsrechters Commissie.

O. Corsica
F. Kranenburg
L. Willems

Verenigingen die nog geen clubvlag hebben ingeleverd, worden verzocht zulks alsnog zo spoedig mogelijk te doen. Adres van de Terrein-commissaris: Baraltwijk 50.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.

CURACAO.

Rustige Paasdagen.

De Paasdagen zijn hier rustig verlopen, zoals gewoonlijk in vergelijking althans met Kerstmis en Nieuwjaar.

Enkele ongevallen van minder betekenis dienen echter vermeld.

Op Normandie werd een Rus door iemand met een stok zodanig op het hoofd geslagen, dat de man bewusteloos liggen bleef en later in het hospitaal moest worden opgenomen.

Op 2e Paasdag had er een auto-ongeluk plaats met een persoonlijk ongeval, doordat de chauffeur der truck in de doornen terecht kwam. Ter ontnuchtering echter bleek dit middel nog niet afdoende.

Diefstal.

Als verdacht van diefstal van *f* 100.— ten nadele van de familie R. te Emmastad is aangehouden en in bewaring gesteld de 24-jarige diestbode S.

Laatstgenoemde is bij anderen in betrekking doch heeft zich tijdens de afwezigheid van de familie R. toegang tot de woning verschaft en het geld uit een linnenkast ontvreemd.

R. K. PADVINDERSVERENIGING.
ST. THARCISIUSGROEP.
CURAÇAO.

Voor alle geinstalleerde leden:

Vrijdag 2 April 6.30:
Eerste-Vrijdag-bijeenkomst.

Voortrekkers:
Loop even aan bij Bram, mogelijk dat er nieuws is voor jullie! Begraaf je talenten niet! Waar blijven de schilders? Met mooie woorden maak je de **Den** niet in orde!

Verkenners. Troep I
Donderdag 4—5:

Snippen en Zwaluwen.
't Is één April. Kijk uit je ogen!
Zaterdag 3 April.
3—5 Troepbijeenkomst. Boze plannen voor de komende week. Mondje dicht!

Nieuwelingen Troep II.
Bijeenkomsten gewone tijd.
Nmmer 4 heeft nog moeite met z'n...??
Weet je wat een tijger doet, die honger heeft?? 1
Hou je gereed. Gevaar.

Welpenhorde:
Yalahi-i-i-i!
Akeela staat op de Raadsrots en luistert naar verre geluiden. De Oude Wolf heeft scherpe ogen. Er sist 'n slang tussen 't gele gras — Voorzichtig met je tere pootjes — die Welpen uit 't Rode Nest.

Zondag 4 April. Leguanen.
Krijgsplan.
Vaandrig doet mee! Dat wordt wat!

Ongeluk.

De 39-jarige arbeider P. heeft, tijdens het vervoer van een stuk pijp-leiding te Bullenbaai (C.P.I.M.) deze op zijn lichaam gekregen, tengevolge waarvan hij zijn rechter bovenarm brak en zijn rechterheup bezeerde.

Per ontboden C.P.I.M. ambulance werd hij naar het Hospitaal vervoerd en aldaar ter verpleging opgenomen.

Gevonden voorwerpen.

Op het Hoofdbureau van Politie (Wilhelminaplein, zijn inlichtingen te bekomen omtrent de navolgende gevonden voorwerpen.

1 Bankbiljet, 1 vulpen, 1 windbuks, 1 paar damesschoenen, 1 honden halsband met penning, 2 bankbiljetten, 1 Dashouder, 1 Portemonnaie, inhoudende geld en sleutel, 1 nachtjapon, 1 beursje met enig geld, 1 loterijbiljet „Fortuna" trekking 14.1.'37, 1 Portemonnaie met enig geld, 1 Dameshandtas met inhoud, 1 dameshalsketting (vermoedelijk goud), 1 sjaal, 2 sleutels, 1 portemonnaie met inhoud, 1 herenrijwiel, 1 bril, een aantal koppen en schotels, 1 beursje met inhoud, 1 paar schoenen, 1 vulpen, 1 lipssleutel, 1 herenring (vermoedelijk goud), 1 dameshoed, 1 huissleutel, 1 huissleutel, 1 kindertasje, 1 dasspeld (vermoedelijk goud)

Nieuwe advocatuur.

De Heer Egon Baiz is benoemd tot praktizijn aan het hof van Justitie alhier. Naar we vernemen zal de Heer Baiz zich associëren met de onlangs hier gearriveerde advocaat Mr. Papier.

De Camina Nobo.

Dezer dagen is Openbare Werken klaar met de eerste acht kilometer van de weg naar het derde district.

De weg is thans klaar tot bij de put van Zegoe. Een knap stuk werk, waarvoor men waarlijk een autotochtje mag over hebben.

De rooien die vroeger door deze weg liepen, lopen er thans onder door, en de beruchte 7 bochten op het eind van deze weg zijn niet alleen verdwenen maar kaarsrecht heeft men de weg door heuvels en dalen heengetrokken naar de put, waar dan met een ruime draai de weg haar richting neemt naar de grote berg.

Openbare Werken heeft alle eer van dit werk en een woord van lof mag hier wel geplaatst worden.

Het eerste gedeelte van deze weg naar Julianadorp is breder, wat nodig was om het drukkere verkeer niet alleen, maar ook om de vele bochten, die hier onvermijdelijk waren.

Op een enkele gevaarlijke bocht zien we hier een wit hekwerk, wat in de verte zowel bij avond als bij dag de autobestuurders reeds waarschuwt, een paar van deze hekken meer op nog enkele andere bochten zou volgens meerdere chauffeurs nog wel te doen zijn en grote onkosten zullen ze toch niet meebrengen.

Een gewaarschuwd man geldt voor twee en voor chauffeurs is dat heel wat waard.

PROGRAMMA VAN DE CUROM.

Woensdag, 31 Maart 1937.
7.00 — 7.03
Wien Neerlands Bloed, Opening
7.03 p.m.
a) Oh, Señorita fox trot
b) Kamohameka, wals, guitaar solo, wals
c) Esta un zoya, tumba
d) The Rosary, guitaar solo
e) Adios a Curazao, wals
HURTADO EN ZIJN BAND SPELEN:
a) Under the double eagle, Mars
b) Currito Linares, Paso Doble
c) There 's a silver moon, slow waltz
d) Let's face the music, Fox
Gramofoonplaten-intermezzo
a) Waipio, Hawaian song
b) Tengo mi genio
c) A ti, Wals
d) Sirena, Rumba Son
e) El brilla de una estrella, Wals
HURTADO'S BAND:
a) Cavalcade, Mars
b) Sourire d'Avril, Wals
INTERMEZZO:
a) Drowsy Waters, Hawaian Wals
b) One, two, three, four, Hawaian Wals
HURTADO SPEELT,
a) Ponche Crema, Wals
b) Sjon Felici, Tumba
c) The sweetheart of Sigma Chi, Wals
VICTOR PELLICER, BEGELEID DOOR HURTADO'S BAND ZINGT:
a) Shadow Waltz
b) Love in Bloom
VOORTS WORDT GESPEELD:
Narciso negro, tumba
Na' lui, Hawaian song
Ban Bonaire, Tumba
La Caribe, Wals
Nostalgia, Cancion
A la voz del fuego, Rumba

Donderdag, 1 April 1937.
7.00 — 7.03
Wien Neerland's Bloed, Opening.
7.03 — 7.13
De Heer P. Pons, aan de vleugel begeleid door Mevrouw Elly Lotman zingt de volgende liederen:
a) Un violin dans la nuit, C. A. Bixio
b) I'm in a mood for love, Jimmy Mc. Hugh en Dorothy Field
c) Wen I grow too old to dream, Sigmund Romberg
7.13 — 7.25
Intermezzo:
„Peter Kreuder Spielt — Sie Tanzen"
Een viertal piano-jazz-soli door Peter Kreuder.
7.25 — 7.35
De Heer vervolgt met:
a) Vaste Verkering, Max Tak
b) In de Petoet, Max Tak
c) Twenty-four hours a day, F. Henley
7.35 — 9.00
Opera Programma.
Gespeeld worden fragmenten uit de Opera
9.00 n.m.
Sluiting, Wilhelmus.

Vrijdag, 2 April 1937.
7.00 — 7.03
Wien Neerlands Bloed, Opening.
7.03 — 7.33
Kinderuurtje onder leiding van tante Carla.
7.33 — 8.00
„Vondel herdacht". De Heer de Roever houdt een causerie over Neerland's grootste dichter die 350 jaar geleden geboren werd, en draagt fragmenten uit zijn werken voor.
8.00 — 8.30
Tino Rossi, de beroemde Corsicaanse tenor zingt:
a) O Corse, Ile d'Amour, Chanson
b) Vieni, Vieni „
Paul Robeson, vermaard uit „Emperor Jones" en „Show Boat zingt:
a) Doan you cry, my honey
b) Piccaninny Slumbersong.
Tino Rossi vervolgt met:
a) Tchi-tchi
b) Laissez moi vous aimer.
c) Tant qu'il y aura des ettoiles, Wals
d) Chanson pour ma brune, Marslied.
Paul Robeson besluit met:
a) Ol' man River (uit de „show-boat"
b) My old Kentucky home.
8.30 — 9.00
Dansmuziek.
a) Beim Ersten Kuss, Fox trot
b) In de poppenwinkel, Fox trot
c) San Fernando, Ttango gespeeld door Adalbard Lutter met zijn orkest).
e) You, Fox trot
f) Cherokeson, Fox trot (Heinz Wehner's Band
g) Everything is your's, Fox trot
h) Little man, you've had a busy day, Fox trot
h) Little man, you've had a busy day, Fox trot (Ronny Darce's dans-orkest)
9.00 — n.m.
Sluiting, Wilhelmus

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Een vliegtuig van de Transcontinental Western Airways stortte neer bij Pittsbrugh, U.S.A. 13 Personen werden gedood.

Een vliegtuig van Keulen naar Berlijn stortte neer bij Hannover. Men telde 1 dode en 4 gewonden.

De 72-jarige Hertogin van Bedford is in haar vliegtuig boven het Kanaal verongelukt.

Met Pasen heeft Z. H. de Paus een encycliek doen verschijnen voor de Mexicaanse katholieken, ter aansporing tot meer intensere beleving van het Katholicisme, waarbij vooral de leken worden uitgenodigd en ook aangespoord om de behoeftige klassen te steunen.

Z. H. de Paus woonde met Pasen de plechtigheden bij in de St. Pieter.

De familie Lindbergh is in Aleppo aangekomen en zal de reis naar Athene voortzetten.

In Frankrijk hebben de zeelui 100 fr. per maand extra geëist en 40 urige werkweek en dreigen met staking, indien hun wensen niet worden ingewilligd.

In Glasgow zijn stakingen uitgebroken in de Engelse metaalindustrie.

De regeringsvloot deed een aanval op de Balearen.

De crisis in de non-interventiecommissie schijnt eerder toe te nemen als te verminderen.

Te Berlijn werden aan 2 Jesuitenscholen verboden nieuwe leerlingen aan te nemen, terwijl de leerlingen van een hogere klas werden gedwongen naar een openbaar gymnasium te gaan.

De Spaanse vluchtelingen werden in Nederland ontvangen door Prof. Schmutzer en verschillende Utrechtse studenten.
Zij worden grotendeels in Eindhoven ondergebracht.

Kruiser Java is te Oron aangekomen, maar vandaar weer vertrokken.

UIT NEDERLAND.

Het Prinselijk Paar is Maandag te Monte Carlo aangekomen.

In Nedeıland zal dezer dagen aankomen de eerste bezending Spaanse vluchtelingen, ongeveer 100 personen.

Voor de Raad van Scheepvaart is gebleken, dat de brand in de Marnix ontstaan is in een lading lucifers, doordat naastliggende goederen aan het broeien waren.

De Raad prees het optreden van de bemanning en het besluit van de Mij. om voortaan geen lucifers meer met passagiersschepen te doen vervoeren.

Het gemeentebestuur te Den Haag heeft vastgesteld dat verkeersonderwijs als een verplicht leervak op de openbare scholen onderwezen zal worden.

De benzineprijs in geheel Nederland is met 1 cent per liter gestegen.

Volgens een opgave van het bureau voor de statistiek bereikte de eieren-export vorige week een record met 22 millioen stuks.

Te Amsterdam werd in het bijzijn van enkele leden van het Nationale huldeblijk comité de kiel gelegd voor het jacht „Piet Hein", dat het prinselijk Paar aangeboden is als geschenk van het Nederlandse volk. Volgens de firma de Vries Lents is het niet met zekerheid te zeggen of het jacht nog deze zomer in gebruik gesteld kan worden.

Naar Aneta verneemt zal te Amsterdam met ingang van 1 Juni voor het verkeer Venezuela New York, waaronder ook de vrachtschepen van de K.N.S.M. vallen, de vrachtprijzen met 10 a 20 procent verhoogd worden.

SPORT.

De technische commissie van de K.N.V.B. heeft thans officieel het Nederlandse elftal vastgesteld dat 4 April tegen Belgie in Antwerpen zal uitkomen. De samenstelling is als volgt: Halle, Wille, Caldenhoven, Paauwe, Anderiessen, Van Heel, Wels, Spaendonck, Lungen, Bakhuys, en van Nellen. Als reserves zijn de spelers Van Male, Van den Hoven, Pellikaan, Vrouwdent en Bergman aangewezen.

Het Belgische elftal zal uit de volgende spelers bestaan, gerekend vanaf het doel van rechts naar links: Braet, Paverick, Joachim, Dalem Styenen, de Winter, Ceuleers, Voorhoof, Iseborgh, Buyle en reserves Badjou, Smellinck, Meulemans en Capelle. Dit elftal, met uitzondering van Buylen, hetzelfde van samenstellng asl toen het de overwinning op het Franse elftal wist te behalen. In België is men ten aanzien van de kansen van het Belgische elftal in de komende interlanden wedstrijd zeer optimistisch gestemd.

Zaterdag vond de opening plaats van het grote nieuwe Feyenoord stadion. Verschillende sprekers voerden bij de openingsceremonie het woord, o.a. de Heer de Beaufort en de directeur van het stadion. De opening werd gekenmerkt door het overbrengen van de Feyenoord vlag van het oude terrein naar het nieuwe stadion, hetgeen onder de grootste belangstelling geschiedde. Daarna werd het stadion „in bezit genomen" door 250 Feyenoord-spelers, die toepasselijke groepen vormden op het terrein, onder knappe regie.

Namens H.M. de Koningin opende adjudant De Beaufort door middel van het doorknippen van een lint het speelveld. De eerste indruk van het nieuwe stadion is dat het geheel afwijkt van het tot heden geziene in Nederland. Verder valt de totale afwezigheid van architectonische „schoonhed" op en draagt het geheel het uitgesproken karakter van de „nieuwe zakelijkheid". Ook het gemis van vele het uitzicht belemmerende pilaren en de twee tribunes die over elkaar gebouwd zijn zijn oorzaak dat het kijken langs alle zijden van de tribunes veel beter zal zijn dan dit bijvoorbeeld in het Amsterdamse stadion het geval is.

Nader wordt nog betreffende de opening van het Fyenoord-stadion gemeld dat deze gebeurtenis als een evenement zowel uit een oogpunt van sport- als wegens de vooruitgang van Rotterdam belangstelling zou trekken. Het slechte weer met afwisselende regen, sneeuw- en hagelbuien stuurde alles echter in de war, belangstellng was veel minder dan verwacht werd en de totaal indruk was niet zo levendig.

De wedstrijd Feyenoord — Beerschot, die op de openingsmiddag gespeeld werd, was daarom belangrijk te noemen daar een aantal spelers, die 4 April tegen Nederland zullen uitkomen ook nu van de partij waren. De strijd eindgde met 5—2 in het voordeel van Feyenoord. De Belgen speelden goed samen en gaven blijk van grote getraindheid, terwijl het spel als intelligent te qualificeren was. Raymond en Braine speelden echter met te weinig vuur om de wedstrijd belangrijk te maken. Feyenoord daarentegen ontwikkelde mooi spel, waarbij vooral de midvoor Vente zich onderscheidde en het gehele spelbeeld deed verwondering opkomen dat de club geen betere plaats in de kampioenschapscompetitie inneemt. De voorhoede speelde fraai samen en was ook productief, vooral door het samenspel van Vente met de nieuwe rechtsbuiten Smits, die zodanig werkten dat dit meermalen de bewondering van het publiek afdwong. Van Male en Vrauwdeunt niet opvallend.

PSV — Be Quick 4—0; BVV — Juliana 2—2; Eindhoven — MVV 2—1; Sneek — Fresland 2—1; Veendam — Achilles 3—1; Promotie-competitie: Hilversum — Gooi 1—1; SVV — ZFC 1—2; Hengelo — Quick 3—3.

POPULAIRE ASTRONOMIE.

„Het lied van de hemel", door J. N. Lenz; vertaling van H. Kuitenbrouwer. — Uitgeverij „Het Spectrum", Utrecht. (*f* 3.90).

Is de tocht naar de maan gelukt ? We lezen:

„Doodse, huiveringwekkende leegte rondom ons! Wij trekken een eind voort over de steenachtige bodem en al spoedig staan we voor een kleine krater en kijken in de raadselachtige holte.

Verder gaat de tocht. Als gevleugeld gaan we vooruit. De geringe aantrekkingskracht van de maan maakt ons lichaamsgewicht beduidend kleiner. Zelfs van 90 K.G. — als wij zoveel wogen — zou maar 15 K.G. overblijven.

Ondertussen zijn we bij een groeve gekomen en houden halt. Aan de horizon verheffen zich donker en ongesluierd, de scherpe omtrekken van een gebergte. Spookachtig trekken zich zijn grauwe reuzenarmen omhoog in de zwarte maanhemel. Ginds hangt de aarde als een kleurig hemellicht, groot als een wagenrad, — zowat 13 maal zo groot als de vollemaanschijf. „Kleurig", niet éénkleurig! Grijsblauw kaatsen de watergedeelten van de aardbol het zonnelicht terug. Daartussen mengt zich het geelrode licht, dat door het vasteland wordt teruggekaatst.

Evenals de maan, van ons uit gezien, heeft ook de aarde, van de maan uit gezien, haar fasen: „Nieuwe aarde, Eerste kwartier, Volle Aarde, Laatste kwartier."

Deze beschrijving is niet het verslag van een verkenningstocht, ook geen fantasie, maar „dat is de maan in het heldere licht der wetenschap", kan de schrijver met recht verklaren.

Sinds de visuële en photografische kijkers meer en meer geperfectioneerd werden, zijn de wetenschappelijke resultaten neergelegd in standaardwerken en vaktijdschriften met regellange formule's en pagina's vol berekeningen, die er voor de leek uitzien als een Griekse grammatica voor de H.B.S.-er. Iedere nacht worden in de observatoria der gehele wereld urenlang waarnemingen gedaan die overdag verder worden uitgerekend; de foto's worden nauwkeurig uitgemeten, soms tot op een tienduizendste deel van een millimeter; de spectra worden tot duizendmaal vergroot en onderling vergeleken. Al deze gegevens leveren het materiaal voor de astronomie en de astrophysica, waar met behulp der hogere wiskunde de raadselen van het sterrenrijk ontsluierd worden. Het is de grote verdienste van Lenz, dat hij deze kostbare resultaten, die uitgedrukt zijn in koude getallen en onverstaanbare astronomische tekens en formule's, eens in concrete, verstaanbare taal mededeelt. Volgens de eenvoudige, degelijke grondwet van alle onderwijs, die leert dat we steeds van het bekende moeten voortgaan, knoopt de schrijver aan bij gegevens en feiten uit het dagelijkse leven. Meer nog! Niet alleen is het betoog duidelijk en helder, maar het is bovendien een spannend en boeiend boek.

De schrijver verstaat de kunst om dode getallen voor u om te toveren tot levende werkelijkheid en u te doordringen van de duizelingwekkende grootheden van het hemelrijk.

Onze zon, waar we dagelijks licht en warmte van ontvangen, staat toch nog 150 millioen K.M. van ons verwijderd.

Maar wat zegt ons zulk een afstand? Neem plaats in een D-trein, die met een gemiddelde snelheid van 100 K.M. per uur voortrolt, ge zoudt na een onderbroken reis van... 171 jaren bij de zon aankomen.

Een uitstapje naar Pluto, de buitenste planeet, met de Pacific-lijn van Noord-Amerika zou bijna zeven duizend jaar duren.

We trekken verder het heelal in en wagen de sprong naar de dichtstbijzijnde ster Proxima Centaura en naar Alpha Centauri die iets verder staat. Wanneer ge de astronoom vraagt, wat de afstand is van deze twee sterren, zal hij u zeggen dat de parallaxis van Proxima Centauri 0",82 bedraagt en van Alpha Centauri 0",752. Dit betekent, dat de hoek, waaronder men vanuit Alpha Centauri de grootste afstand van de aarde tot de zon ziet, niet meer is dan ¾ boogseconde.

Luister, hoe Lenz u dit begrijpelijk zal maken:

„Een haar met een dikte van 1/10 m.m., gezien op een afstand van 20 M., geeft enigszins een voorstelling van een boogseconde.

De cocondraden van een moederspin zijn uiterst fijn. Een draad van 400 K.M. lengte weegt slechts 5 gram. Met 40.000 K.M., een halve K.G., kan men de aarde omspannen. 400.000 K.M., 5 K.G., zouden tot aan de maan reiken. Maar tot aan Alpha Centauri is de afstand 41 billioen K.M. Daarvoor zouden nodig zijn 500 millioen K.G. cocondraden. Een trein van 25 K.M. lengte met 500 locomotieven, is nodig voor zo'n gewicht".

Willen we de reis maken in een modern jachtvliegtuig met 600 K.M. kruissnelheid, ruim zeven millioen jaren zou die tocht duren.

Met deze slakkengang van onze moderne verkeersmiddelen kunnen we het sterrenrijk niet bereizen. Daarom neemt Lenz ons mee op de vleugelen van het licht, dat met een snelheid van 300.000 K.M. per seconde vooruitschiet. In een seconde acht maal de wereld rond! Met deze vaart ijlen we naar Alpha Centauri, waar we na 4 jaar en 4 maanden aankomen!

We snellen voort met onverminderde vaart. De afstanden zijn niet meer aan te geven in Kilometers. Lichtjaren zijn onze maat: 63.000 zonneafstanden. We snellen voort naar de zeven hoofdsterren van de Groote Beer, die respectievelijk 59, 72, 86, 80, 62, 74 en 204 lichtjaren van ons verwijderd liggen.

Betelgeuze in het sterrenbeeld Orion — een zon, die 50 millioen maal zo groot is als onze zon — staat 270 lichtjaren van ons af. Het licht, waardoor we nu deze zon zien, is sedert 1667 — 19 jaren na de vrede van Münster — onderweg.

Rigel een andere grote ster in Orion, heeft 540 lichtjaren nodig om zijn stralen tot ons te zenden. 540 lichtjaren! Een radiogram van Rigel uitgezonden in 1492 — als Columbus Amerika ontdekte — zou pas over 95 jaren op onze aarde ontvangen worden.

Welk een afstand!

Toch moeten we verbijsterd bekennen: wij staan nog pas bij het begin der werkelijkheden, zegt onze gids en hij zal u verder voeren naar niet-vermoede verten. Luistert maar wat hij u verhalen zal op deze tochten van de verschillende groepen van hemellichamen, die achtereenvolgens systematisch behandeld worden. Vooral de spectraalanalyse leverde hiervoor merkwaardige bijzonderheden. Wat staat ons te wachten als onze aarde door de staart van een komeet heenslingert? En dat is geenszins uitgesloten. Is een gasdood van alle leven op aarde dan onvermijdelijk? Milliarden en millioenen zonnen vullen de ruimte. Vele zonnen duizendmaal groter dan onze aarde, stormen op ons af. Hoe lang zal een botsing uitblijven?

De titels van de hoofdstukken klinken als de titels van een sprookjesboek: jacht op sterren — vredesgroet van het firmament — de zon als kunstenares — vlucht of vuurdood? — de zon sterft! — in het woeden der zonnestormen — vliegrecords — in de reidans der hemelzonnen.

Wegens deze eenvoudige en pakkende manier van voorstellen, is het een boeiend boek, dat iedereen kan lezen. De gewone man zal gegrepen worden door de avonturen en verrassingen op deze tochten door het heelal. De astronaom zal dieper bewust worden, wat een wondere wereld van werkelijkheden er schuilt onder zijn cijfers en formule's, die voor hem dikwijls niet veel meer betekenen, dan de berekeningen in de vierde dimensie voor de wiskundige. De astrophysicus zal inniger begrijpen, welk een loflied op Gods grootheid zijn spectra bevatten.

De manier, waarop dit boek ontstaan is, is eveneens een getuigenis voor het interessante van de stof. Bij de bestudering van de astronomie is de schrijver onder de indruk gekomen van de wonderen der sterrenwereld. Anderen wilde hij doen delen in zijn bewondering; hij hield lezingen; de lezingen werden artikelen. De grote belangstelling, die hij bij het houden van de voordrachten en het samenstellen van de artikelen ondervond, bracht hem er toe dit boek te schrijven. Nauwelijks was 't uitgekomen. of een Engelse en Franse vertaling verschenen. Het Duitse boek beleefde reeds twee herdrukken. En eindelijk hebben we ook een correcte en vlotte Nederlandse vertaling van H. Kuitenbrouwer.

De naam van het boek is juist gekozen. Het hoofdmotief van dit lied ligt het best uitgedrukt in de woorden van psalm 18, 2-5, waarmede de schrijver zijn boek aanvangt:

De hemelen verhalen de glorie van God,
Het firmament verkondigt het werk
Zijner handen;
De dag roept het toe aan de andere dag,
En de nacht meldt het weer aan de nacht.
Geen taal en geen woorden,
Ook hun stem hoort men niet;
Toch galmen over heel de aarde
[redacted] hun klanken,
Tot aan de grenzen der wereld hun tonen.

De pittige letter, de zware band, en de 22 keurige hemelfotografiën maken dit „lied van de hemel" tot een vorstelijk boekwerk.

Verkrijgbaar ook bij de Boekhandel „St. Augustinus".

Scherpenheuvel 1 — Hercules 1 7—0.

Dank zij de welwillende medewerking van Hercules heeft Scherp. Zondag l.l. de vrijheid genomen de competitie met 'n inmaakpartij te openen.

Wanneer men echter uit het grote aantal doelpunten op zou willen maken, dat er door Herc. geen tegenstand geboden is, dan moeten we dit zeker voor de eerste speelhelft, recht zetten.

Voor de rust leverde Hercules n.l. wél voetbal, al waren toen de symptomen voor 't neerzakken van haar spel reeds duidelijk aanwezig. De opmerkingen aan elkanders adres waren niet van de lucht, en van 'n opgewekte team-geest was al heel weinig te bespeuren. Dit verbeterde er natuurlijk niet op toen Sch. op zeer regelmatige en zeer fraaie wijze, (waarbij de afgemeten voorzetten van de rechterwing opvielen) kort na elkaar drie doelpunten op haar rekening wist te schrijven. De rust ging in met 3—0 in 't voordeel van de thuisclub.

In de tweede helft was er eigenlijk slechts sprake van één elftal; het andere stond wat te schutteren, vond 't niet maakte er, de enkele goede spelers niet te na gesproken, 'n potje van. Hercules zo heel erg als in bijna alle gevallen de bal naar 'n Sch-speler geplaatst werd en stond hartelijk te grinniken als Sch. er voor de afwisseling nog maar 'n doelpuntje bijmaakte. Het moet Sch. intussen als 'n verdienste aangerekend worden dat de spelers zich door dit flauwe gedoe niet lieten meesleuren op 't zelfde paadje. Er is van hun kant gewerkt van 't begin tot 't eind, en tegen dit goedsluitend elftal zal dit competitie-jaar nog menig angstig half uurtje beleefd worden, als we ons niet vergissen, door meerdere clubs. Sch. zal er echter goed aan doen deze eerste tegenstander niet als norm te nemen voor de komende wedstrijden.

S. .R

We herinneren hier nog even aan de wedstrijd België — Nederland, die Zondag a.s. in het vergrote stadion van Antwerpen zal plaats hebben. Van de 55.000 plaatsen zullen er minstens 25.000 door onze landgenoten bezet worden.

Smit en Weber zullen wederom niet van de partij zijn. Invallers zijn Lunsen en Wilde. Bakhuys speelt links-binnen, Lunsen mid-voor.

Als naar gewoonte zal omstreeks half tien (Cur. tijd) de PHOHI overschakelen op Hollander. We wensen u goede ontvangt en de overwinning.

S. .R

De gelukkige jaren van Uw opvoeding en aanvankelijke vorming behoren thans tot het verleden. Geheel kan daarmede door U het tijdperk van studie niet worden afgesloten, integendeel, gij zult U nog verder voor de U wachtende taak willen en moeten bekwamen.

Als ik denk aan het schone en volle leven met zijn grote verantwoordelijkheden, dat U wacht, te midden waarvan gij de kunst zult moeten leren verstaan U wezenlijk gelukkig te gevoelen, onverschillig onder welke omstandigheden, dan gaan mijn gedachten terug tot uw prille jeugd, waarin wij reeds het verlangen U één te voelen en mede te leven met anderen mochten beluisteren.

Zij het U gegeven altijd weer te vinden die diepere eenheid, die alle mensen samen bindt, die gij steeds gezocht hebt en te leren anderen en U zelf te begrijpen en U in te leven in het tijdperk, dat voor U ligt, U zo het vertrouwen waardig te maken van Uw tijdgenoten en bovenal van uw dierbaar volk, aan welks geluk en welzijn ge eenmaal geroepen zult zijn uw beste gaven en krachten te wijden.

H. M. de Koningin in een rede op 30 April 1927 bij de meerderjarigheid van de Prinsea.

GEWEREN IN SPÉ? Er is in deze tijd van bewapening een grote vraag naar oud ijzer en de photo hierboven werd genomen bij de haven van Sydney waar een groot aantal oud ijzer aan boord van een Japanse stomer wordt geladen om naar Japan gebracht te worden, waar het omgesmolten wordt.